

Tamás Kincső

FEHÉR KAVICSOK

– *Egy boldog szerelem története* –

AZ ALKOHOL

Nem futottunk ma. Arra gondoltam reggel, elég mára a fűnyírás kötelező mozgásból. Viszont kora reggel, amikor még nem ér az udvarra a nap, és az év egyik legmelegebb éjszakájának hűvöse reked a völgybe, kiporszívóztam a kocsit. Kiszedtem a gyereküléseket, üres vizes palackokat, szemetet. A lábtörlőket kiporoltam, kikeféltam. Az anyósülés alattiról nem volt mit. Az utolsó kocsitakarítás óta kutyát se szállítottam. Mindig oda ültetem a nagyokat, ha állatorvosnál van dolgunk, most se szőr, se kavics, ami cipőről hullna. Se anyósom, se utasom nyolc hónapja.

Utolsó utasom a román fiú volt, mesélek róla, ha nem zavar, kérted, meséljek mindent, amit csak akarok, főleg aikidót. Arra gondoltam, bemutatom a csapatot jövő héten, lásd, kikkel töltöm a napjaimat. Ez a fiú pedig az egyetlen, akivel dolgom volt. Mint mondtam, a tavalyi edzőtáborban végig figyeltem, mert már készültem rá. Tavaly ivós társaság volt, nem tudom, nálatok hogy van, de nálunk, főleg nyáron, ahol ketten összegyűlnek, harmadik a sör. Én nem ittam (egész nyáron nem ittam), csak minden este egy sört, amit a román fiú vett nekem, mindig ő választott márkát és típust. Bevezettük szokásként, ez volt az első lépés a közösbe. Egy este, amint a teraszon ülünk, hallom, hogy vágyik haza. Kérem, hogyhogy. Azt mondja, túl sokat volt távol, nyaralt tengereken, hiányzik a lakása. Szöveget ütött a fejemben, mert az az ember, aki hazavágyik, pedig nem várja otthon senki, rendelkezik valami belső maggal. Annak az embernek van közepe, ahogy nekem is. A szívem szakad meg, hogy itt kell hagynom a házat és az állataimat.

Az ivást, miután elháltuk az első randit, folytattuk, enyhén emelt mértékben. Ez napi egy-két pohár bort jelentett, ő dohányzott is, én csak néha. Ma is megvan valahol egy fotó, amin a vörösboros üveg nyakába kötött szalvétával áll a hátsó kertben. Arra lövöldöztünk, mert jól látszott, ha találat érte, elfordult a papírmasni. Ahogy mentünk az

őszbe, gyűlt a munka a fával, iskolával, gyerekekkel, egy vásárláskor, amit együtt ejtettünk meg, kérdőn rám nézett, hogy milyen bor legyen, mire azt feleltem, hogy semmilyen, nem szeretnék ebből szokást csinálni. Erre ő gyerekes grimaszt vágott, ami azt jelentette: *Ó, na, milyen komoly vagy, hát már miért ne ihatnánk egy üveg bort ketten?* Én meg arra gondoltam: *de kölyök is vagy te, és mennyire nem tudod, hogy az alkohol helyettesítő szer, és rögtön alább kell venni, amint a körülmények engedik.* Patkányokon kimutatták, izolált egyedek hamar kokainfüggővé váltak, ha a tiszta ivóvíz mellé opcióként elérhető volt a kokainos víz, inkább azt választották, míg a nagy csoportban, változatos életfelületen tartott állatok, amelyek kedvükre játszhattak és párosodhattak, elkerülték a kokainnal dúsított ivóvizet. Alkoholt csak az ember fogyaszt önszántából, az állatok óvakodnak tőle, de a kokain hasonló függőséget vált ki. A rossz szokások meglepő gyorsasággal elhatalmasodnak, az újraprogramozás roppant kitartást és belátóképességet igényel. Ilyenkor az ember kénytelen a környezetét úgy beállítani, hogy az kötelezze őt a vállalt elvek betartására. Mák, a holló szerepe az életemben az, hogy itthon tartson. Itthon dolgozom legjobban, minden, ami az otthonomon kívül történne, utazások, szórakozás és férfiak, elúszik az időben, nyoma se marad. Ez a sok állat, növény és a két kályha, amibe télen rakni kell a fát, mind egy célt szolgál: ne engedjek a csábításnak, a csavargásra ingerlő erőknek. Mert vannak, hogyne lennének. Kiben nincsenek?

Nem azért nem futottam ma, amit fentebb mondtam. Azért nem futottam, mert tegnap este beültem a vadór kocsijába, aki felvitt az erdőre, ahol már többen várták a medvét. Behívott a házába, megcsodáltam a trófeaegyűjteményét, majd az asztalra rakott többféle italt, és azt kérdezte, mit szeretnék. Nem ittam sokat, se töményt, de a szám, az megindult, és végigbeszéltem két órát minimum, közben kétszer jártunk az erdőben, ahová a medve, egy magányos hím jár enni, tegnapelőtt az egész napot ott töltötte. *De ma meleg volt,* mondta a vadór, *ilyenkor később jön.* Visszamentünk hát mindkétszer a halastóhoz, a vadór embere ételt vetett a pisztrángoknak, a kutyák féltékenyen morogtak egymásra, rendezték soraikat, mi meg beszélgettünk mindenféléről. Igen, néha hagytam őt is szóhoz jutni. Amikor besötétedett, és már alig láttuk egymást, az összes kutya csaholva fel az erdőbe, *na, most van itt,* mondta, de harmadszorra már nem akartam medvét nézni,

kértem, hozzon haza, mert kocsival vett fel a kapum elől. Tízre értem haza, Mák a ketrechen végig, nem engedtem szabadon, reggel sem, mert pihennem kell. Az alkohol éjjel kettőkor költött, és nem engedett visszaaludni, lefekvés előtt pedig nagy tányért raktam a hűtőből, aztán bevágtam fél tábla csokoládét, és meg tudtam volna enni a másik felét is, nem is értem, hogyan álltam meg végül. De megbántam, mint a kutya, amelyik kilencet kölykezett, azt is, hogy ittam, mert a kontroll ott csúszott meg (a halórtól egy szál cigarettát is kértem, mondván, ha már lúd, legyen kövér, pedig az sem esett jól), és ötvenhárom kiló vagyok. Mindenképpen tervezek a táborban hagyni másfél-két kilót, mert soknak találok. Éjjel soha nem eszem csokoládét, ilyen mennyiségben a sohanál is ritkábban, és amikor rájöttem, mit művelek, akkor értettem meg, hogy nagy baj van, valami nagy hiányt pótolok most, mert olyankor eszem felelőtlenül. És elszomorodtam. Mert hiány, az van, és más is látja, és késztetést érez, hogy betöltse.

Te kellene betöltsél, szívem. Az enyhén spicces állapotról is az jutott eszembe, mennyire felszabadult vagyok az ágyban, ha kissé megbontom az agyam, neked adnám azt is, az élményt, legalább egyszer. Olyan játékos macskát nem hiszem, láttál valaha. Csókolnálak, ölelnélek vidáman, és varázsolnék a játék izgalmától izzó szemekkel.

FONTOS DÖNTÉS

Egy dologra viszont jó volt a találkozás a vadőrrel, akinek, mint mondtam, halastavai vannak, ahová sokan járnak horgászni a városból, ott helyben megsütik, megeszik. Ilyen a városi ember, vágyik a zöldbe, legnagyobb sikerélménye néhány vasárnap fogott pisztráng. Évekkel ezelőtt valamelyik vendég elengedett két megunt ékszerteknőst, történetesen egyik ilyen, másik olyan, mára egész kolóniává nőttek, és évről évre vígan kitelelnek a tófenéken. Ezt hallva fontos döntést hoztam: idén bent hagyom a teknőst a tóban. Mert nem elég, hogy mióta halak között él, vegetáriánus, de télen egyedül nem hajlandó enni. Tavaly karácsonykor megsajnáltam, lehoztam (a fiam szobájában lakik tágas, alacsony peremű akváriumban, még néhány órányi napsütés is éri), a konyhában, nappaliban sétálgatott húsvétig. Nézttem, mikor döglük már meg, ha hónapokig nem eszik, csak sétálgat, egyszer kifogy a szusz belőle. De nem. Márciusban, ahogy kiolvadt a tó, leengedtem a vízbe. A palló alatt nyolcvan centi mély, ott telelnek át az aranyhalak, már

amelyik nem olyan ostoba, hogy elaludjon a sekélyben, ahol aztán szépen megfagy. Mert a hal ostoba állat, ezért tizedeli őket a holló, azt hiszi, ha befúrja fejét az iszapba, nem látszik. Szóval, idén megkímélem magam a sajnálattól és aggodástól. A vörösfülű kint marad.

Nem futunk ma. Mára hagytam a kaput, egyéb minden kész. Én is. Útra kész. A holló ketrecren, ott is marad, kora délután megy a kocsiba. Reggel beengedtem az előszobába, örüljön a társaságomnak. Hát nem elkezdte kibelezni a fotelt, amit a macska hat év alatt nem tudott lebontani, pedig naponta többször rajta edzi a karmait? Na, mondom, tele volt addigra a csőre fehér, vattaszerű anyaggal, nem bontasz itt te semmit, mégy a helyedre. Szilva vár, de hadd várjon. Holnaptól a házvezetőnőt várja.

Csak nadrágot viszek, semmi szoknya. Könyvet, számítógépet, fényképezőgépet három lencsével, mert igen szép a táj. Fenyő. Fenyőhatár. Meghalok internet nélkül, tudom előre. Ha van egyetlen függőségem, az a világháló. Az internet tényleg a világot jelenti számomra, amit akkor kapcsolok be és ki, amikor akarom, annyit nézek és látok belőle, amennyihez kedvem, türelmem van. Emberi sorsokat követek, tájékozodom napi politikáról és a legújabb kutatási eredményekről. Megosztom az életemből, amit fontosnak vagy érdekesnek találok. Imádom ezt a kort! A világháló az emberiség legnagyobb vívmánya. És most egy hétig nem lesz. Meghalok.

Dehogy halok. Napi öt óra edzés mellett nem ér rá az ember haldokolni. Edzések közt pihenés, medence, közös étkezések. Rám, egyedül rám külön főznek, ha olyan a menü. Majd elmesélem, miért.

Ez a harmadik nyári edzőtábor, amin részt veszek. Huszonnyolc-harminc óra intenzív mozgás, ha összeadom. Összeadva nem tűnik soknak, de én már harmadik nap érzem, ahogy felszínre kerülnek az izmaid, erősödöm. A reggeli futás minden nap más, hol lassúbb, hol gyorsabb, és mindig hegyre fel, helyenként igen meredek, nehezen járható fakitermelő úton, ami leválasztja az élbolyt a támolygóktól. Aki nincs formában, első két nap sápad, rosszul lesz, és kidől. Aki ugyancsak nincs formában, de nem dől ki, viszont lazítana néhány percet, a félig ájult csapattagot élesztgeti. Vicces. Szóval, kemény lesz, éppen jó, hogy lekösse az energiáimat.

Te se dőlj hátra, kérlek. Szép és hosszú leveleket kapsz majd, mert nem kínoz a mehetnék, hiszen dolgom van. Nincs párhuzamos lehető-

ség, hogy piszkálja az agyam, ott kell lennem, és csak ott, sehol máshol. Szeretni foglak, és kényeztetlek finom szavakkal. Emlékszel, a teraszon? Fogtam a kezed, köztünk az asztal sarka. Meleg volt, és te fáradt voltál, láttam, hogy hátradólnél. Hátra is dőltél, majd vissza. Ha úgy maradsz, kényelmes testtartásod azt jelenti: *kész, a nő az enyém*. Ne dőlj hátra, szívem! A következő, elcsókolandó csók mindig ott a levegőben, és mindkettőnkől egyforma távolságban, éppen közepén kell lennie. Az nem lehet, hogy én mozdulok nagyobbat érte. Velem nem.

Tudod, már csak két paraméter szerint értékelem a férfiakat. Egy: ki ő, azaz mit rakott le az asztalra eddig. Kettő: hogyan bánik velem. Ez a két paraméter egymással ellentétesen hat, mert az a férfi, aki a sikerbe fektet, általában magasról leszarja a nőt, a nő igényeit, vágyait. Miért pazarolna energiát arra, ami ott hever a lába előtt? A sikeres férfi, aki jól bánik a nővel, olyan ritka, mint a szép nő, aki ugyanakkor okos is. Mert ugyan miért fordítana a nő energiát önképzésre, ha amúgy is boldogul, mert a szép emberek élete sokkal, de sokkal könnyebb? Látod, a volt férjem sikeres, mondhatni gazdag férfi. A tavalyi fiúm beírta kevesebbel, de reggel ágyba kaptam a kávé, leste minden óhajom. Te sikeres vagy és szép. Amint hátradólsz, elhagylak.

Sajnálom, hogy súlyos szavakkal hagylak itt. Jövök majd, kétnaponta lopok néhány órát, amikor elküldöm a leveleidet, és megnézem, ki és mit akar tőlem telefonon, levélben. Majd a vizsga előtt, amikor az elméletet írom, mert teszt is van, amihez az esti órákban tart az edző felkészítőt, nézek nagyokat, és fogalmam sincs, melyik japán nagymester nevét vagy feledésbe merült harcművészeti ágat kell beírnom. Az alaphölcsességeket, mint hogy *„Addig kezdj hozzá nehéz dolgokhoz, amíg könnyűek”* meg *„Ne a győzelem vezéreljen, arra figyelj, hogy ne veszíts”* és *„Enzano metsuke”*, azaz *„a távolban látni a hegyet”*, megtanultam, fonetikus japán nyelven hibátlanul leírom.

Lásd te is a távolban a hegyet, kérlek.